

Arrest

nr. 132 262 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van voormelde gemachtigde van 6 februari 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 6 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van voormelde gemachtigde van 6 februari 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 februari 2014.

2. Over de ontvankelijkheid/ Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de motiveringsverplichting, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Daar waar de verzoekende partij met haar betoog in het kader van het eerste middel tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Specifiek wat het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij ervan uit mocht gaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Deze beginselen brengen niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het aspect van het middel gesteund op het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze mate lijkt het eerste middel bijgevolg niet dienstig. Tevens dient erop gewezen te worden dan van een schending van het gelijkheidsbeginsel slechts sprake kan zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, zodat ze zich niet kan beperken tot

de loutere bewering dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst en in het andere dossier dan weer niet en dat zij tientallen voorbeelden kan geven waarin beslissingen worden genomen waarin naar de instructie verwezen wordt. Bovendien kan het gelijkheidsbeginsel niet worden ingeroepen om een onwettige situatie te bestendigen. De Raad benadrukt dat het toepassen van voormelde instructie zou ingaan tegen het legaliteitsbeginsel. In deze mate lijkt het tweede middel ongegrond.

De verzoekende partij stelt verder dat wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat uit de motivering niet kan afgeleid worden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Er dient echter op gewezen te worden dat in de bestreden beslissing ingegaan wordt op de verschillende elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar voren heeft gebracht en dat telkens wel degelijk uiteengezet wordt waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Zo wordt met betrekking tot de elementen van verblijf en integratie uitdrukkelijk gesteld dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, omdat zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. Het loutere feit dat de verzoekende partij het hiermee niet eens is, leidt niet tot de onwettigheid van deze motivering. Ook op de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM wordt uitdrukkelijk ingegaan. Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift een schending van voornoemd artikel 3 alsnog tracht aan te tonen door het bijvoegen van een aantal documenten, dient te worden vastgesteld dat deze slechts algemene rapporten en artikelen betreffen, zonder dat de verzoekende partij enig verband met haar persoon aantoont. Ook in huidig verzoekschrift wordt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk gemaakt. Ten slotte kan erop gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. In deze mate lijkt het eerste middel dan ook niet gegrond.

Het eerste middel lijkt niet te kunnen worden aangenomen. Het tweede middel heeft slechts betrekking op de tweede bestreden beslissing, zodat hierop, gelet op hetgeen dienaangaande werd gesteld, niet verder dient te worden ingegaan."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 25 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 7 oktober 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP stelt dat het hier om een stereotiepe beslissing gaat. Zij verwijst naar de volgens haar vrij oude rechtspraak van de RvS die de elementen ten gronde niet als buitengewone omstandigheden beschouwt. Het gaat niet op te zeggen dat elementen van integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Volgens RvS behoren deze in essentie tot de grond van de zaak, maar volgens VzP behoren de elementen van integratie naar analogie met de instructie wel degelijk tot de ontvankelijkheid van de zaak. VzP stelt dat een langdurig illegaal verblijf wel degelijk een beschermingswaardig element uitmaakt."

2.5. Waar de verzoekende partij stelt dat het gaat om een stereotiepe beslissing, merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 juni 2007, nr. 172 821; RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171).

2.6. Daarnaast merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst er dan ook op dat de verzoekende partij de kritiek dat de beslissing stereotiep gemotiveerd zou zijn slechts op de terechtzitting van 7 oktober 2014 naar voren heeft gebracht. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voornoemde schending niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

2.7. Voor zover de verzoekende partij op 25 augustus 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige dit middel louter (gedeeltelijk) herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 11 augustus 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.8. Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en van de beginselen van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET